

Sygn. akt **IC 953/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Robert Hałabis

Protokolant: Dorota Twardowska

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2013 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.

przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w L.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Wojewódzkiego Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w L. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 228.978,73 zł (dwieście dwadzieścia osiem tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 23 maja 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Wojewódzkiego Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w L. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 18.666,00 zł (osiemnaście tysięcy sześćset sześćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IC 953/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 maja 2013 r. wniesionym do Sądu Okręgowego w Łodzi powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, aby pozwany Wojewódzki Szpital (...) W. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w L. zapłacił na jej rzecz kwotę 228.978,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty i kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W przypadku wniesienia przez pozwanego zarzutów od nakazu zapłaty, powódka wniosła o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy.

W uzasadnieniu pozwu powodowa Spółka wskazała, że przeciwko pozwanemu dochodzi roszczeń wynikających z następujących umów:

- 1) umowy z dnia 10 stycznia 2012 r. o współpracy w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania poręczeń zawartej przez nią z (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.;
- 2) umowy z dnia 1 grudnia 2011 r. o współpracy w zakresie zarządzania płynnością zawartej przez nią ze (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

Pozwany nabywał w ramach prowadzonej działalności od (...) Spółki z o.o. z siedzibą w O. dostawy i usługi, za które wystawiane były faktury VAT. W dniu 10 stycznia 2012 r. (...) Spółka z o.o. w O. zawarła z powodową Spółką umowę o współpracy w zakresie obsługi wierzycelności i udzielania poręczeń. Na mocy tej umowy powódka poręczyła istniejące i niewymagalne, jak również przyszłe zobowiązania, w tym między innymi pozwanego szpitala do kwoty określonej w umowie. O zawarciu umowy oraz udzielonym poręczeniu powódka zawiadomiła pisemnie pozwanego. Z uwagi na fakt, że pozwany szpital nie uregulował swoich zobowiązań wobec spółki (...), powódka w wykonaniu swojego zobowiązania wynikającego z zawartej umowy dokonała spłaty za pozwanego należności głównych wynikających z przedłożonych faktur, powiększonych o odsetki i pomniejszonych o należne powodce prowizje. O fakcie zapłaty powódka poinformowała pozwanego szpitala, wzywając go jednocześnie do dobrowolnej zapłaty uiszczonych przez nią należności, jednakże pozwany nie dokonał zapłaty.

W dniu 1 grudnia 2011 r. powódka zawarła ze (...) Spółką z o.o. z siedzibą w W. umowę o współpracy w zakresie zarządzania płynnością. Na mocy tej umowy powódka poręczyła istniejące i niewymagalne, jak również przyszłe zobowiązania, w tym między innymi pozwanego szpitala. O zawarciu umowy oraz udzielonym poręczeniu zobowiązań powódka zawiadomiła pisemnie pozwanego. Z uwagi na fakt, że pozwany szpital nie uregulował swoich zobowiązań wobec spółki (...), powódka w wykonaniu swojego zobowiązania wynikającego z zawartej umowy dokonała spłaty za pozwanego należności głównych wynikających z przedłożonych faktur, powiększonych o odsetki i pomniejszonych o należne powodce prowizje. O fakcie zapłaty powódka poinformowała pozwanego szpitala, wzywając go jednocześnie do dobrowolnej zapłaty uiszczonych przez nią należności, jednakże pozwany zapłaty nie dokonał. Z uwagi na fakt, że pozwany nie uregulował swoich zobowiązań wobec powodowej Spółki pozew stał się konieczny (pозew wraz z uzasadnieniem – k. 2-10).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 17 czerwca 2013 r., w sprawie sygn. I Nc 275/13, Sąd Okręgowy w Łodzi I Wydział Cywilny orzekł, że pozwany Wojewódzki Szpital (...) Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w L., w ciągu dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu zapłaty powinien zapłacić powodowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 228.978,73 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 23 maja 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 10.080,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania albo wnieść w tymże terminie sprzeciw (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 354).

Pozwany Wojewódzki Szpital (...) Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej z siedzibą w L. w dniu 8 lipca 2013 r. (data nadania w urzędzie pocztowym – k. 377) wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym w pierwszej kolejności podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Łodzi i wniósł o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie, a nadto wniósł o oddalenie powództwa w całości ze względu na brak legitymacji czynnej powódki do dochodzenia roszczeń oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm prawem przypisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwany nie zakwestionował wysokości dochodzonych należności, jednak podniósł, że zgodnie z przepisem art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 217), jak również wcześniejszym art. 53 ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. z 2007 r., Nr 14, poz. 89 ze zm.), czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela pozwanego mogła nastąpić jedynie po wyrażeniu zgody przez podmiot, który utworzył zakład opieki zdrowotnej. Ponieważ zgoda taka nie została udzielona, wobec tego uznać należy, że umowy, na które powołuje się powódka i w oparciu o które dochodzi roszczeń, są czynnościami mającymi na celu obejście prawa, przez co zgodnie z dyspozycją art. 58 § 1 k.c. są nieważne. Tym samym powódka nie ma legitymacji czynnej do dochodzenia roszczeń w niniejszej sprawie (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 358-360).

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie (postanowienie – k. 379).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Wojewódzki Szpital (...)Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w L.nabywał w ramach prowadzonej działalności od (...) Spółki z o.o.w O.dostawy i usługi, za które wystawiane były faktury VAT. W dniu 10 stycznia 2012 r. (...) Spółka z o.o.w O.zawarła z powódką umowę o współpracy w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania poręczeń. Na mocy tej umowy powódka poręczyła istniejące i niewymagalne, jak również przyszłe zobowiązania Zakładów wymienionych w załączniku nr 1 do umowy, w tym między innymi pozwanego szpitala, do górnej granicy określonej w tej umowie wynoszącej 4.500.000,00 zł, przy czym stosownie do § 1 ust. 3 oraz § 1 ust. 4 umowy w brzmieniu nadanym przez aneks nr 1 – poręczenie obejmowało wyłącznie zobowiązania Zakładów z tytułu należności głównych wraz z odsetkami. Realizacja tej umowy miała odbywać się w taki sposób, że dostawca zobowiązał się do przekazywania powódce kopii wszelkich faktur VAT wystawionych w wykonaniu umów zawieranych z Zakładami wskazanymi w Załączniku nr 1 do umowy, w tym z pozwanym, na koniec miesiąca, w którym je wystawiono, nie później niż do 10-go dnia następnego miesiąca (§ 1 ust. 6 umowy). W przypadku, gdyby pozwany Szpital nie wywiązał się ze swojego zobowiązania i nie uregulował zobowiązań względem dostawcy, strony ustaliły, że datą zawiadomienia powodowej Spółki o konieczności spłaty poręczonego zobowiązania będzie ostatni dzień miesiąca, w którym upłynął termin wymagalności poręczonego zobowiązania Zakładu (§ 3 ust. 1 umowy). Powódka zobowiązała się jako poręczyciel spłacić poręczone zobowiązanie w terminie 14 dni od wskazanego zawiadomienia (§ 3 ust. 2 umowy – umowa o współpracy z dnia 10.01.2012 r. wraz z załącznikami oraz aneksem nr 1 i 2 – k. 28-61).

W wykonaniu swego zobowiązania wynikającego ze wskazanej umowy, powódka przekazała dostawcy następujące zestawienia faktur VAT poręczonych na mocy zawartej umowy:

- 1) zestawienie faktur VAT poręczonych z dnia 16 maja 2012 r., obejmujące między innymi fakturę VAT nr (...);
- 2) zestawienie faktur VAT poręczonych z dnia 3 sierpnia 2012 r., obejmujące między innymi faktury VAT nr (...);
- 3) zestawienie faktur VAT poręczonych z dnia 19 października 2012 r., obejmujące między innymi faktury VAT nr (...);
- 4) zestawienie faktur VAT poręczonych z dnia 9 stycznia 2013 r., obejmujące między innymi faktury VAT nr (...).

O zawarciu umowy poręczenia oraz poręczeniu zobowiązań pozwanego wynikających z powyższych faktur VAT powódka zawiadomiła go pismami z dnia 16 maja 2012 r., 3 sierpnia 2012 r., 19 października 2012 r. oraz 9 stycznia 2013 r. Z uwagi na fakt, że pozwany szpital nie zrealizował swoich zobowiązań wobec dostawy – spółki (...) wynikających z faktury VAT nr (...), powódka w wykonaniu swojego zobowiązania wynikającego z umowy poręczenia, w dniu 16 sierpnia 2012 r. dokonała spłaty za pozwanego kwoty należności głównych, wynikające z tych faktur powiększone o należne na dzień spłaty odsetki ustawowe, to jest kwotę 5.627,23 zł. Wskazana kwota została pomniejszona o należną powódce prowizję operacyjną, wskutek czego na rachunek dostawcy została uiszczona z tego tytułu kwota 5.417,19 zł. O fakcie zapłaty powódka poinformowała pozwanego szpitala wzywając jednocześnie do dobrowolnej zapłaty powódce uiszczonych przez nią należności, jednakże pozwany nie dokonał zapłaty. O spłacie zobowiązań przez powodową Spółkę pozwany został poinformowany także przez swojego dostawcę (zestawienie – k. 62-63; pismo – k. 64; zestawienie – k. 65-68; dokument wyliczenia do płatności na dzień 16 sierpnia 2012 r. – k. 79; pismo powódki z dnia 16 sierpnia 2012 r. – k. 80; potwierdzenie przelewu – k. 84; pismo dostawcy informujące dłużnika o spłacie zobowiązań – k. 82-83 i 85; faktury VAT nr (...) – k. 86 i 88; zamówienie – k. 87).

Pozwany szpital nie zrealizował swoich zobowiązań wobec dostawcy – spółki (...) wynikających także z faktury VAT nr (...). Powódka w wykonaniu swojego zobowiązania wynikającego z umowy poręczenia, w dniu 12 września 2012 r. dokonała spłaty za pozwanego kwotę należności głównej wynikającą z tej faktury powiększoną o należne na dzień spłaty odsetki ustawowe, tj. kwotę 978,65 zł. Wskazana kwota została pomniejszona o należną powódce prowizję operacyjną, wskutek czego na rachunek dostawcy została uiszczona z tego tytułu kwota 950,17 zł. O fakcie zapłaty powódka poinformowała pozwanego szpitala wzywając jednocześnie do dobrowolnej zapłaty uiszczonych przez nią należności, jednakże pozwany nie dokonał zapłaty. O spłacie zobowiązań przez powodową Spółkę pozwany został poinformowany także przez dostawcę (dokument wyliczenia do płatności na dzień 12 września 2012 r. – k. 90; pismo

Powyższy stan faktyczny nie był w istocie między stronami sporny. Ustalony został na podstawie przedłożonych dokumentów, co do których strony nie zgłaszały żadnych zastrzeżeń, w tym odnośnie ich prawdziwości. Sąd z urzędu również nie dostrzegł jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania ich mocy dowodowej, dlatego uznać je należało za w pełni wiarygodne dla dokonania miarodajnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń faktycznych.

Spór pomiędzy stronami w niniejszej sprawie dotyczył zagadnienia natury prawnej, przede wszystkim ważności zawartych pomiędzy powódką a dostawcami pozwanego umów (poręczenia), a w konsekwencji tego, czy mogły one stanowić dostateczną podstawę legitymującą powódkę do dochodzenia objętych pozwem roszczeń wobec pozwanego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje w całości na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka domagała się zapłaty przez pozwanego uiszczonych przez nią z tytułu zawartych umów poręczenia z dostawcami pozwanego kwot należności głównych i naliczonych za opóźnienie odsetek, to jest:

- 1) kwoty 5.510,88 zł należności głównej i 663,97 zł z tytułu należnych odsetek wyliczonych na dzień 22 maja 2013 r.;
- 2) kwoty 966,60 zł należności głównej i 98,81 zł z tytułu należnych odsetek wyliczonych na dzień 22 maja 2013 r.;
- 3) kwoty 22.352,49 zł należności głównej i 2.042,58 zł z tytułu należnych odsetek wyliczonych na dzień 22 maja 2013 r.;
- 4) kwoty 1.751,61 zł należności głównej i 77,80 zł z tytułu należnych odsetek wyliczonych na dzień 22 maja 2013 r.;
- 5) kwoty 61.992,00 zł należności głównej i 7.591,63 zł z tytułu należnych odsetek wyliczonych na dzień 22 maja 2013 r.;
- 6) kwoty 28.888,80 zł należności głównej i 2.912,63 zł z tytułu należnych odsetek wyliczonych na dzień 22 maja 2013 r.;
- 7) 86.446,65 zł należności głównej i 7.682,28 zł z tytułu należnych odsetek wyliczonych na dzień 22 maja 2013 r..

Na wstępie wymaga zwrócenia uwagi, że pozwany szpital nie kwestionował wysokości dochodzonych w pozwie kwot i nie powoływał się na uregulowanie przez siebie tych zobowiązań. Twierdził jedynie, że nadal pozostaje dłużnikiem pierwotnych wierzycieli, nie zaś dłużnikiem powódki. Zdaniem pozwanego, zgodnie z przepisem art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 217), jak również obowiązującym uprzednio przepisem art. 53 ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. z 2007 r., Nr 14, poz. 89 z późn. zm.), czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela pozwanego mogła nastąpić jedynie po wyrażeniu zgody przez podmiot, który utworzył zakład opieki zdrowotnej.

Ponieważ zgoda taka nie została udzielona – zdaniem pozwanego – umowy, na które powołuje się powódka i w oparciu o które dochodzi roszczeń są czynnościami mającymi na celu obejście prawa (czynnościami pozornymi), przez co zgodnie z art. 58 § 1 k.c. – są nieważne. Tym samym powódka nie ma legitymacji czynnej do dochodzenia roszczeń w niniejszej sprawie, gdyż skutecznie – wobec braku omawianej zgody – wierzytelności tych nie nabyła.

Ze stanowiskiem tym nie można się zgodzić.

Jak wynika z akt sprawy, umowy powódki z „pierwotnymi wierzycielami” pozwanego szpitala zawarte zostały w dniach 10 stycznia 2012 r. i 1 grudnia 2011 r., czyli po wejściu w życie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (z dniem 1 lipca 2011 r.), która w art. 54 ust. 5 stanowi, że czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący. Podmiot tworzący wydaje zgodę albo odmawia jej wydania, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia ciągłości

udzielania świadczeń zdrowotnych oraz w oparciu o analizę sytuacji finansowej i wynik finansowy samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej za rok poprzedni. Zgodę wydaje się po zasięgnięciu opinii kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

Czynność prawna dokonana z naruszeniem, między innymi ust. 5, jest nieważna (art. 54 ust. 6 ustawy o działalności leczniczej).

Trzeba też zauważyć, że powyższy przepis stanowi odpowiednik uprzednio obowiązującego i znowelizowanego z dniem 22 grudnia 2010 r. przepisu art. 53 ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, która uchylona została po wejściu w życie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (z dniem 1 lipca 2011 r.).

Wprawdzie ustawa statuuje – co do zasady – zakaz dokonywania czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela, to jednak nie dotyczy to zawartych przez powódkę umów z pierwotnymi wierzycielami pozwanej.

Otóż, powódka dokonała z wierzycielami pozwanego zawarcia tzw. umów o współpracy w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania poręczeń. Efekt obu czynności dla szpitala jest tożsamy, sprowadzający się do zmiany wierzyciela, wobec spełnienia przez powódkę zobowiązań pozwanego wobec pierwotnych wierzycieli. Dla sprawy istotne znaczenie ma przy tym okoliczność, że powódka jako przedsiębiorca specjalizujący się w oferowaniu rozwiązań finansowych dla szpitali, zdaje sobie sprawę z kondycji finansowej konkretnego szpitala, którego w wyniku zawartych umów czyni swoim dłużnikiem.

Przede wszystkim zaakcentować należy, iż art. 54 obecnie obowiązującej ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej zawiera regulacje dotyczące gospodarki finansowej, ale również dyspozycje odnośnie uzyskiwania zgody organu tworzącego na czynności mające na celu zmianę wierzyciela, przy czym we wskazanych okolicznościach przy braku takiej zgody zachodzi – co do zasady – nieważność umowy z mocy prawa.

Jednakże zgodzić się należy z powódką, że w przepisie tym chodzi o konieczność pozyskania zgody organu tworzącego przez kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na te czynności, których stroną jest samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej lub dla których zawarcia niezbędne jest wyrażenie takiej zgody. Natomiast nie dotyczy to czynności, których stroną nie jest samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej i których skuteczność nie wymaga jego zgody. W szczególności chodzi o przypadek wstąpienia w prawa zaspokojonego wierzyciela na podstawie art. 518 § 1 k.c., czy też cesje wierzytelności pomiędzy osobami trzecimi, w sytuacji braku umownego zastrzeżenia określonego w umowie pomiędzy samodzielnym publicznym zakładem opieki zdrowotnej a cedentem.

Należy pamiętać, że umowa poręczenia i przelewu wierzytelności są dwiema odrębnymi umowami (konstrukcjami). Przy poręczeniu umowę zawiera poręczyciel z wierzycielem i do jej skuteczności nie jest wymagana zgoda dłużnika, a jej możliwym skutkiem, nie zaś celem, jest wstąpienie przez poręczyciela w prawa zaspokojonego wierzyciela na podstawie art. 518 § 1 pkt 1 k.c. Osoba trzecia, która spłaca wierzyciela nabywa ex lege spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty, jeżeli płaci cudzy dług, za który jest odpowiedzialna osobiście. Powszechnie uznaje się, że przepis ten swoim zakresem obejmuje poręczyciela. Odmienna i ograniczająca treść roszczeń poręczyciela interpretacja stanowiłaby naruszenie jego obligacyjnych praw. Zastosowanie do instytucji poręczenia tylko kryterium „celu zmiany wierzyciela” i ograniczeń, jakie wynikają z art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej (lub poprzednio obowiązującego art. 53 ust. 6 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej) nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Umowa poręczenia nie zmierza bowiem do zmiany wierzyciela, lecz służyć ma zabezpieczeniu wierzytelności „wierzyciela pierwotnego”. W wypadku braku naruszenia przez dłużnika stosunku umownego w zakresie zobowiązania pierwotnego, poręczyciel nigdy skutecznie nie nabędzie wierzytelności. Obowiązek zapłaty poręczonego zobowiązania aktualizuje się dopiero wówczas, gdy dłużnik uchybia terminowi płatności.

Nie sposób podzielić toku rozumowania pozwanego, że zawarte przez powódkę umowy poręczenia służyły obejściu prawa, bowiem powódka wiedziała o trudnościach finansowych szpitala i umowy zawarła tylko i wyłącznie w celu

wstąpienia w miejsce pierwotnych wierzycieli. Takie rozumowanie prowadziłyby do sytuacji, że przed zawarciem każdej umowy poręczenia, poręczający zmuszony byłby do oceny kondycji finansowej każdego dłużnika, a tym samym ograniczeń, co do zawieranych umów poręczenia, co jest niedopuszczalne, a w praktyce sprowadzałoby się do naruszenia zasady swobody umów.

Niewątpliwie umowy załączone do akt sprawy oparte są na instytucji poręczenia. Strona pozwana poddała w wątpliwość przedmiotowe umowy pod kątem ich pozorności, powołując się przy tym na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2012 r., w sprawie sygn. III CZP 10/12. Poza powyższym nie przedstawiła żadnych dowodów zmierzających do ustalenia woli stron pod kątem treści art. 65 § 2 k.c. i art. 58 § 1 k.c., w szczególności tego, że wola ta była inna, niż to wynika z treści umowy i inny był jej cel lub też, że pod tą czynnością kryła się inna czynność prawna. Pozwany nie przedstawił też żadnych innych argumentów, które usprawiedliwiałyby odmienną ocenę niż przedstawiona wyżej, tzn. że celem była tylko zmiana wierzyciela, a nie danie gwarancji zapłaty przez poręczyciela pierwotnemu wierzycielowi. Nie można w procesie cywilnym kwestionować faktów opierając się jedynie na wątpliwościach i sugestiach pozorności, pozorność podlega bowiem udowodnieniu (art. 6 k.c.). Powodowa spółka jako poręczyciel spłaciła zobowiązania pozwanego szpitala i zasadnie – w ocenie Sądu – domagała się ostatecznie zwrotu spełnionego świadczenia od dłużnika głównego w niniejszym procesie, gdyż posiadała czynną legitymację procesową.

Na marginesie zwrócić można uwagę, że pozwanemu znane jest stanowisko sądów odnośnie zawieranych przez powódkę umów, bowiem w takich procesach wielokrotnie jako strona występował. Wobec tego niezmiennie forsowanie we wszystkich tego rodzaju sporach sądowych tego samego, powielanego wielokrotnie stanowiska (nie podzielanego przez Sądy w procesach cywilnych), bez nowych argumentów, obliczone jest jedynie na przyjętą przez pozwanego taktykę przedłużenia terminu zapłaty wymagalnych zobowiązań, zwłaszcza, że pozwany nie kwestionował prawidłowości wyliczeń dotyczących wysokości dochodzonego w tej sprawie roszczenia.

W tych okolicznościach powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu pomiędzy stronami uzasadniają przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., które stanowią o zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu.

Z tych też względów Sąd zasądził od pozwanego Wojewódzkiego Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakład Opieki Zdrowotnej w L. na rzecz powodowej Spółki z tytułu kosztów procesu kwotę 18.666,00 zł, na którą składa się: uiszczona przez powódkę opłata od pozwu w kwocie 11.449,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika (adwokata) w kwocie 7.200,00 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe rozważania na względzie Sąd Okręgowy w Lublinie na podstawie wyżej powołanych przepisów orzekł jak w sentencji wyroku.